

ת"פ 33550/08/17 - מדינת ישראל נגד Kvartskhav Kvartskhava, Genadi Shvelidze

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 33550-08-17 מדינת ישראל נ'
Kvartskhava (עציר) ואח'

בפני	כבוד השופטת דנה מרשק מרום
	מדינת ישראל
	באמצעות פמ"מ (פלילי) וע"י עו"ד לוס
המאשימה	
נגד	
	1. Kvartskhav Kvartskhava (עציר)
	ע"י עו"ד שקד
	2. Genadi Shvelidze (עציר)
	ע"י עו"ד אבי כהן
הנאשמים	

גזר דין

כתב-האישום

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודאותיהם בעובדות כתב אישום, שתוקן במסגרת הסדר דיוני, בביצוע עבירות של **קשירת קשר לביצוע פשע** לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **שוד מזוין** לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין ו**חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329(א)(2) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המתלונן - ב ב, קשיש יליד 13.05.1932, מתגורר לבדו בבניין מגורים בלוד, ומתפרנס למחייתו ממכירת סיגריות כרוכל בשוק.

בין הנאשם 1 למתלונן היכרות מוקדמת, בין היתר, על רקע עיסוקו של המתלונן, ועל כן ידע הנאשם 1 היכן מתגורר המתלונן.

ביום 29.7.17, עובר לשעה 23:14, נפגשו הנאשמים יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה (להלן: "**האחר**"), בגינה ציבורית הממוקמת בסמוך לביתו של המתלונן. במהלך הפגישה, וביוזמתו של נאשם 1, קשרו הנאשמים והאחר

קשר לשדוד את המתלון בביתו וליטול ממנו כל תכולה בעלת ערך כספי.

הנאשמים והאחר הצטיידו בסכין שחורה מתקפלת שאורך להבה 10.5 ס"מ, במסכת פנים, בסרט הדבקה רחב, 3 זוגות של כפפות לטקס, 2 כובעי מצחייה, תיק גב ותיק נוסף.

סמוך לפני השעה 23:14, המתניו הנאשמים והאחר למתלון בגינה, ומשהבחינו השלושה במתלון שב לביתו, עקבו אחריו. עם כניסת המתלון למעלית הבניין בו הוא מתגורר, ובעוד נאשם 1 נותר בכניסה לבניין, עלו נאשם 2 והאחר במדרגות הבניין ובהגיעם לביתו של המתלון, ארבו לו שם.

בשעה 23:14, עם הגעת המתלון לביתו, פתח את דלת הבית באמצעות מפתח. נאשם 2, שהיה מזוין בסכין, חבוש בכובע מצחייה ומצויד בסרט הדבקה, יחד עם האחר, שהיה רעול פנים ועטה כפפות, ניגשו אל המתלון והדפוהו פנימה לתוך הבית.

עם כניסתם לתוך הבית, נעל נאשם 2 את דלת הבית מבפנים, ובהמשך הוציא מתוך מכנסיו את סרט ההדבקה. בד בבד, כרך האחר בחוזקה את ידו הימנית סביב צווארו של המתלון והפילו בכוח ארצה, תוך שכף ידו על פיו של המתלון. בעוד האחר אחז במתלון לאחר שהפילו אל הרצפה, הדביק נאשם 2 את סרט ההדבקה על פיו ועיניו של המתלון.

בכל העת, נאבק המתלון בנאשם 2 ובאחר באמצעות ידיו, תוך שניסה למנוע הדבקת הסרט על פיו ועיניו, והזיז באמצעות רגליו את כסאות פינת האוכל שהיו במקום. עקב כך, ובעוד האחר אחז במתלון כמתואר לעיל, שלף נאשם 2 מכיסו האחורי את הסכין, הצמידה לאוזנו הימנית של המתלון ואיים עליו שיהרגו. בהמשך, ליפף נאשם 2 מספר פעמים את סרט ההדבקה סביב עיניו של המתלון.

בשעה 23:17, ובעודו אחוז בידו את הסכין ואת סרט ההדבקה, ניגש נאשם 2 אל דלת הכניסה, פתח את מנעול הדלת וניגש בחזרה אל המתלון. מיד לאחר מכן, נכנס נאשם 1 אל תוך הבית, כשהוא מכסה את פיו ואת אפו באמצעות חולצתו, כובע מצחייה לראשו וכפפות לידי, ונושא תיק גב על גבו.

נאשם 1 ניגש אל המתלון, אחז בשתי רגליו באמצעות ידיו, וכך גרר אותו על רצפת הבית אל המסדרון המוביל לחדרי הבית. בו בזמן, הניח נאשם 2 את הסכין ואת סרט ההדבקה על הרצפה בכניסה לבית, וסייע לנאשם 1 לגרור את המתלון כמתואר לעיל. לאחר מכן ניגש נאשם 2 בחזרה אל דלת הבית, נעל אותה, הכניס לכיסו את הסכין ועטה כפפות לידי.

מיד לאחר מכן, חבר נאשם 1 לנאשם 2, אשר נכח במטבח הבית, ומשעה 23:19 ועד לשעה 23:44, נכנסו השניים ביחד ולחוד לכל חדרי הבית, נטלו כסף מזומן וכל רכוש בעל שווי כספי מתוך ארונות, שידות ומגירות הבית תוך שזרעו בבית הרס וכאוס.

בין היתר, נטלו הנאשמים והאחר סכום כסף שאינו ידוע במדויק, 86 חבילות סיגריות מסוגים שונים, 7 חפיסות בודדות של סיגריות מסוגים שונים, 22 שעוני יד, 3 בשמים ו-2 תיקים. את כל הכסף והרכוש הכניסו הנאשמים לתוך 4 תיקים, 2 מהם שייכים למתלון. בנוסף, נטל נאשם 2 מהמגירה במזנון הסלון מזומן בסך 146 דולר והכניסו לכיס מכנסיו.

בכל אותה העת, נותר האחר ליד המתלון כשהוא מניח לפרקים את כף ידו על פיו של המתלון, ולפרקים

הכניס ידו לתוך כיסי בגדיו של המתלון, הכל בעוד המתלון שכוב על גבו על רצפת המסדרון וסרט הדבקה מודבק על עיניו ובאופן חלקי גם על פיו.

בשעה 23:44, התרחק האחר מהמתלון, נטל שניים מהתיקים, ובסמוך לדלת הבית הסיר מפניו את מסיכת הפנים ויצא מהבית.

באותו הזמן, ניגש נאשם 2 אל המתלון, רכן לעברו והסיר טבעת זהב מאצבע בידו, שעון מידו ושרשרת זהב שהייתה על צווארו והניחם על הרצפה. הנאשם 2 הניח את ידו על פיו ועל מצחו של המתלון. נוכח ניסיונות המתלון להזיז מפניו את כף ידו של נאשם 2, הוציא נאשם 2 מכיסו האחורי את הסכין והצמידה באמצעות ידו הימנית לצווארו של המתלון, אשר חדל מניסיונותיו האמורים.

בשעה 23:45, ובעודו אוחז עדיין בסכין, נטל נאשם 2 בידו השמאלית מעיל שהיה מונח על הרצפה והניח אותו על פניו של המתלון. לאחר מכן, הגיע למקום נאשם 1 כשהוא נושא על גבו תיק. תוך כדי חילופי דברים בין נאשם 1 לנאשם 2, הניח נאשם 2 את כף ידו על עיניו של המתלון. משביקש המתלון להזיז את כף היד מפניו, נטל נאשם 2 את המעיל והטיחו בחוזקה על פניו של המתלון.

בהמשך ולאחר חילופי הדברים בין הנאשמים, הוריד נאשם 1 את התיק מעל גבו וניגש אל המתלון כשהוא עוטה על חלק פניו התחתון את חולצתו. משהוסט המעיל במעט מפניו של המתלון, ומשסבר נאשם 1 כי המתלון עלול לזהותו, התרחק לאחור ואמר לנאשם 2: "**הוא זיהה אותי בוא נהרוג אותו**". בתגובה לכך, השיב נאשם 2 ששימוש בסכין יגרום לדימום רב, ולכן עדיף לחנוק את המתלון. נאשם 2 הכניס את התכשיטים אותם נטל מהמתלון לכיס מכנסיו, ובעט באמצעות רגלו השמאלית בראשו של המתלון. לאחר מכן, כיסה בשנית את פניו של המתלון באמצעות המעיל, תוך שרכן מעל ראשו והחזיק את המעיל מעל פניו של המתלון.

בהמשך, נאשם 1 ניגש אל המתלון, נטל את חגורת מכנסיו, ובסיועו של נאשם 2 כרך אותה בחוזקה מסביב לצווארו של המתלון מעל למעיל, וחרף התנגדות המתלון, הנאשמים משכו בחוזקה את החגורה, ובכך גרמו למתלון למחנק.

בשעה 23:47 חדלו הנאשמים ממעשיהם עקב כניסתם של כוחות משטרה למקום.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים והאחר נגרמו למתלון חבלות בפניו, בעינו השמאלית, בידו הימנית ובירכו השמאלית, שבגינם נזקק לטיפול רפואי.

ראיות לעונש

ראיות מטעם התביעה

3. הוגשה אסופת מסמכים רפואיים בעניינו של המתלון (ת/1), מהם עולות הבדיקות המקיפות שהמתלון עבר ביום האירוע, בסופן שוחרר במצב כללי טוב ולמעקב רפואי בקהילה.

4. המתלון, מר ב ב, תיאר את השלכות האירוע שעבר:

עמוד 3

"80% הלך מהחיים, קיבלתי מכות ברגליים, בעיניים, עם סכין, רצו לחתוך לי את הגרון, השני אמר לא הרבה דם הולך. היו שלושה אנשים, הוא זיהה אותי ורצה לחתוך לי את הגרון, אמר לי שאם אזוז קצת הוא יחתוך אותי. תודה רבה אלוהים שאני חי. 80% מהחיים והבריאות הלכו לי. תודה רבה לנכדים שלי".

בהמשך הוסיף:

"אני לא יכול לישון, אני כל הזמן מפחד שיכנסו לבית. אני בן 87, אלמן, בשביל מה צריך מכות? אמרתי להם שיקחו מה שהם רוצים, אבל הם הרביצו לי בלי הפסקה. העיניים שלי היו נפוחות ולא יכולתי לראות. אני מראה לך את הרגל..." (עמ' 18 לפרוטוקול).

5. מתסקיר נפגע העבירה (ת/2, מיום 27.5.18) עולה תמונה דומה, לפיה המתלונן סובל קשות מהגב והברכיים, ובעקבות דבק הנייר ששמו לו על העיניים, הרופאים קבעו שעליו לעבור ניתוח קטרקט, אך הוא אינו מעוניין בכך. בניגוד לעבר, כיום נזקק לטיפול סיעודי מביטוח לאומי. הזכרון שלו נפגע, הוא חושש להישאר לבדו בבית ומתבייש בכך. הוסיף, כי "השודדים הרסו אותי".

6. על-פי מסמכים שהושגו ממדינת גאורגיה (במסגרת בקשה לעזרה משפטית - ת/3), לחובת הנאשם 1 שתי הרשעות קודמות: בשנת 2008 הורשע בגניבה בנסיבות מחמירות ונדון לעונש מותנה, צו מבחן וקנס; בשנת 2013 הורשע בקשירת קשר והתפרצות לבית מגורים בצוותא, ונדון למאסר בפועל בן שנתיים וחצי.

לחובת הנאשם 2 הרשעה קודמת משנת 2009 בגין ביצוע עבירת סמים, בכך שהוא נתפס מחזיק 0.3 גרם הרואין, ונדון למאסר מותנה וקנס.

ראיות מטעם ההגנה

7. אמו של נאשם 1 מסרה, באמצעות מתורגמנית, דברים לזכות בנה. תיארה, כי היא הגיעה לישראל על-מנת לעבוד, בעלה נפטר לפני מספר שנים, ובנה - הנאשם - הגיע לישראל כדי לעבוד ולסייע לה. בגאורגיה שיחק כדורגל, נפצע ונאלץ להפסיק לשחק, והגיע לישראל כדי לעבוד ולפרנס את משפחתו. עוד מסרה, שהנאשם אב לילד בן 5, שחולה בסרטן, ושלח לטיפולים בצרפת, וביקשה הקלה בעונשו כדי שיוכל להיות לצד בנו החולה.

הוגשו מסמכים רפואיים לעניין מצבו של בנו של נאשם 1, מיום 17.9.18 (נ/2). המסמכים תורגמו לאנגלית, ועולה מהם כי הבן סובל מגידול בראש מסוג NON- MALIGNANT TUMOR IN THE FRONTAL BONE.

הוגש, בנוסף, מכתב מאשתו של הנאשם 1 (נ/3) בו תיארה את הקושי לחיות ללא בעלה עם בנם החולה, כי הגיע לישראל לצרכי פרנסה ובתקופת האירוע היה תחת לחץ מאחר והוא איבד מקום עבודה, וכי תמיד היה אדם שסייע לבריות. היא עתרה להקל בעונש של בעלה.

8. מטעמו של הנאשם 2 הוגש מסמך רפואי (נ/4) מיום 1.9.17 ממנו עולה, כי בתו בת ה - 13 וחצי סובלת מנכות רב-תחומית מלידה. כן הוגשו מסמכים לגבי חובות כספיים של בני משפחה.

9. הסניגורים גם הם הגישו מסמך רפואי אודות מצבו של המתלונן - סיכום ביקור במחלקה לרפואה דחופה מיום 30.7.17 (נ/1), ממנו ביקשו ללמוד, שהמתלונן השתחרר במצב כללי טוב, עירני ומגיב.

טיעוני הצדדים

10. ב"כ המאשימה הדגיש את חומרת האירוע, אשר בנס לא הסתיים ברצח אכזרי, רק בשל הגעת כוחות המשטרה למקום (לאחר שבני המשפחה צפו באירוע במצלמות שהיו מותקנות בבית המתלונן והתקשרו למשטרה). מעובדות האישום עולה תכנון קפדני של קורבן קשיש, הצטיידות, מארב ומעקב, כשבסוף האירוע התלבטו הנאשמים מה לעשות עם המתלונן לאחר שזיהה אותם. נסיבות נוספות לחומרה ניתן למצוא בכך, שהפגיעה התרחשה בבית הקורבן, כשעסקין בתקיפה ברוטאלית על-ידי חבורה של שלושה, ונראה כי במזל שוחרר מאשפוז ביום האירוע.

לשיטתו, עסקין באירוע אלימות חריג בחומרתו, הכולל בתוכו גם אלמנטים אכזריים, כאשר הנאשמים הדביקו סרט על פיו ועל עיניו של המתלונן, גררו אותו בבית והצמידו לפניו סכין. המתלונן עצמו תיאר את השבר הגדול בחייו לאחר האירוע, כאשר הוא הפך מאדם מבוגר עצמאי למי שנזקק לעזרה וחושש להיוותר לבדו.

ב"כ המאשימה עתר למתחם עונש הולם שנע בין 11 ל-14 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי.

אשר לנסיבות הנאשמים עצמם ציין, כי אינו מקל ראש בנסיבות האישיות והמשפחתיות, אך המדובר בנאשמים שאינם תושבי ישראל, אשר נכנסו לישראל למטרות פרנסה, וניצלו את שהותם בארץ לצורך ביצוע עבירות.

לאור מכלול הנסיבות, כאשר נאשם 2 היה מעט פעיל יותר מהנאשם 1, אך לחובת הנאשם 1 עבר פלילי משמעותי יותר, סבר ב"כ המאשימה, כי העונש של שני הנאשמים צריך להיות בחצי התחתון של מתחם הענישה.

11. ב"כ נאשם 1, ביקש להקל ככל שניתן עם נאשם 1 ולהטיל עליו עונש מתון. הדגיש שאינו מקל ראש בחומרת העבירות או בחוויה הקשה שעבר המתלונן, וכך גם הנאשם. לשיטתו, אין המדובר בתכנון קפדני של שוד, אלא סוג של ניצול הזדמנות, כאשר התקבלה החלטה לבצע עבירות רכוש עת הבחינו במתלונן, ללא חלוקת תפקידים ברורה, והתמקדו בגניבת סיגריות ותיקים. ראיה להעדר התחכום היא העובדה, שדווקא נאשם 1, לו היתה היכרות קודמת עם המתלונן, נכנס חשוף פנים ללא מסכה.

ב"כ הנאשם 1 הסכים לטענת ב"כ המאשימה לפיה, הנאשם 2 היה פעיל יותר באירוע, ולכן על הענישה לשקף את חלקו היחסי של כל אחד מהם. בהקשר זה הזכיר את חלקו של האחר, אשר לא נתפס בשל אוזלת ידה של המשטרה, הוא הצליח להימלט עם השלל, ועל כן הואשמו הנאשמים בעבירת שוד מוגמרת ולא בניסיון שוד.

טען, כי הנאשם 1 נקט באלימות לא קשה כלפי המתלונן, וכי לא התכוון לחנוק את המתלונן עם המעיל, אלא לכסות את פניו כדי למנוע זיהוי השודדים. אין המדובר באירוע שהתאפיין באכזריות ובברוטאליות, שכן הנאשמים היו בדירה במשך 33 דקות, ורוב הזמן היו עסוקים ברכוש ולא במתלונן. הזכיר, כי הנאשם 1 לא הרוויח דבר ממעשיו, כאשר האחר ברח עם שניים מתוך ארבעת התיקים ובהם שלל השוד.

למזלם של הנאשמים, הנזק הפיזי שנגרם בפועל למתלון מצוי ברף חומרה נמוך, כשהמתלון פונה לבית-החולים אך שוחרר עוד באותו היום לביתו במצב כללי טוב.

הרקע לביצוע העבירות הוא מצוקה כלכלית ונפשית בשל קשיי הסתגלות בארץ וקושי במציאת עבודה. על הנאשם הופעלו לחצים מבית לשלוח כסף למען בנו.

הסניגור הזכיר, כי הנאשם הורשע בעבירת אלימות שלא הושלמה, כאשר החפצים באמצעותם ניסה לפגוע במתלון הם המעיל והחגורה - שאינם חפצים פוגעניים מטיבם.

לאור מכלול הנסיבות וחלקו הפחות פעיל של הנאשם 1, עתר הסניגור לקבוע מתחם ענישה שנע בין 3 ל- 7 שנות מאסר.

אשר לקביעת העונש המתאים, ציין שהנאשם נמצא במעצר מאז יום האירוע, אימו נותרה לבדה בארץ, ורעייתו ובנו החולה במדינת המוצא ללא מפרנס. נאשם 1 אינו דובר עברית, אלא גיאורגית בלבד, והפגיעה הצפויה לו ממאסר מתעצמת נוכח היותו נתין זר. בשל מעמדו, ככל הנראה לא יוכל לקבל טיפול במאסר, ועל כן לא יזכה לחופשות או לשחרור מוקדם. הנאשם אף ביקש להצהיר, שעם סיום נשיאת עונשו, הוא מסכים ואף מבקש להיות מגורש חזרה לארץ מוצאו.

הנאשם הודה ושיתף פעולה, התבייש במעשיו, הביע צער וחרטה ונטל עליהם אחריות מלאה. במהלך העימות עם המתלון, החל לבכות, התנצל וביקש ממנו מחילה. הנאשם חסך זמן שיפוטי יקר, ובעיקר חסך את עדותו של המתלון בגילו המופלג.

לנאשם אין עבר פלילי בישראל, ולהבנתו העבר הפלילי מאריך מוצאו הוא בעבירות רכוש בלבד ואין בו כדי להביא להחמרת העונש.

על כן, עתר להעמיד את עונשו של הנאשם 1 ברף התחתון של המתחם - דהיינו לגזור עליו עונש של 4 שנות מאסר בפועל, קנס, פיצוי ומאסר על תנאי.

12. בדברו לבית-המשפט, מסר הנאשם 1 באמצעות מתורגמנית:

"קודם כל אני רוצה להתנצל ולהגיד סליחה. אני יודע שביצעתי עבירה ואני רוצה להתנצל על כל אדם שבזז את זמנו היקר. אני יודע שלא הייתי צריך לבצע את העבירה ואני רוצה לפצות את הקורבן עבור הנזק שנגרם לו. אני רוצה לומר שבאתי לישראל כדי לעבוד ולהתפרנס כדי לעזור לילד שלי שהוא חולה, לעזור כספית ורציתי גם לקנות דירה, היו לי מטרות טובות. אני יודע שזה לא עוזר עכשיו לומר סליחה, אני יודע שכמה יהיה קשה לבן אדם מבחינה כלכלית הוא לא צריך לבצע עבירות. במקרה הזה שבאתי לישראל ולא מצאתי עבודה ומהנסיבות האלה זה קרה בספונטניות. אני מבקש מבית המשפט עונש קל כדי לחזור לגיאורגיה ולטפל בילד" (עמ' 31 לפרוטוקול, שורות 20-26).

13. ב"כ נאשם 2 מסר, כי מרשו בוש ונכלם במעשיו, וברור לו שעליו לשלם מחיר כבד בגינם. למרות שאין מחלוקת בדבר חומרת האירוע, ביקש להצביע על מספר נתונים לקולה, על בסיסם עתר להשית על הנאשם מאסר בפועל שלא יעלה על 36 חודשים בנוסף למאסר על תנאי ופיצוי מידתי, כשבסיום העונש

יגורש לארץ מוצאו.

תיאר, כי נאשם 2 הגיע לישראל כדי לעבוד ולשלוח כסף למשפחתו, שמצויה במצב כלכלי ורפואי קשה ביותר. במהלך תקופה מסוימת עבד בניקיון, ורק בשל יוזמתו של האחר, ללא כל תכנון, נקלע לביצוע העבירות. נאשם 2 לא הפיק כל טובת הנאה מהעבירה, כשחלק מהשלל מצוי בידי האחר שלא נעצר עקב רשלנות המשטרה - נתון שצריך לבוא לידי ביטוי בענישה. כל הרכוש שהיה ברשותו של הנאשם נתפס והוחזר למתלונן.

המתלונן הוא אכן אדם קשיש, אך למרבה השמחה המתלונן שוחרר באותו היום מבית-החולים ללא חבלות, כפי שמעיד התיעוד הרפואי, אם כי אין מחלוקת שחוזה אירוע טראומטי.

מדובר באדם שלחובתו עבר פלילי מינורי הכולל הרשעה אחת מארץ מוצאו, בגינה נדון למאסר על תנאי. הנאשם בודד, ללא כל מערכות תמיכה, אינו דובר את השפה, ומעצרו ומאסרו קשים עבורו עשרות מונים מאסר ישראלי.

הנאשם אב לשלושה ילדים, כשבתו בת ה- 12 סובלת משיתוק מוחין ו-100% נכות, כפי שמעידים המסמכים הרפואיים שהוגשו, ובנו מצוי בחובות. הנאשם הגיע לישראל על-מנת לעבוד ולשלוח כסף עבור הטיפול בבתו.

14. בדברו לבית-המשפט, מסר נאשם 2 באמצעות המתורגמת:

"אני רוצה להתנצל לקורבן וכל מי שנמצא באולם, אני מצטער על מה שביצעתי, לא באתי לישראל לבצע את העבירות. ידוע שבגיאורגיה יש מצב כלכלי קשה מאוד והגעתי לישראל כדי להתפרנס ולעבוד. יש לי 3 ילדים, אישה ואמא מבוגרת. שני ילדים סטודנטים וילד אחד נכה עם שיתוק. רציתי למצוא עבודה ולהתפרנס ולשלוח לאמא וילד הנכה. פעם בשבוע אנחנו צריכים להעביר את הילד לרופא פסיכיאטרי. בגלל המצב הכלכלי הקשה הגעתי לישראל ותקופה עבדתי. לא באתי לבצע עבירה והייתי בארץ חודשיים וחצי אחרי שנתפסתי על ידי המשטרה. אפילו בגיאורגיה אין לי קשר עם פשע ולא עשיתי עבירות קודמות. שוב סליחה ומתנצל" (עמ' 33 לפרוטוקול, שורות 6-12).

דין והכרעה

15. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

16. הנאשמים, במעשיהם, פגעו בגופו ובנפשו של המתלונן, אדם מבוגר המתקרב לגיל 90, אשר מעבר לפגיעה הפיזית, חווה טראומה קשה בביתו-מבצרו. הפגיעה בערכים המוגנים היא בעוצמה גבוהה נוכח הבחירה הקפדנית של הקורבן והמסכת האכזרית של אלימות והשפלה אותה נאלץ לעבור המתלונן על-ידי חבורה של שלושה עבריינים אשר חמדו את רכושו.

יפים קביעותיו של כבוד השופט עמית בע"פ 1864/11 **דוידוב נגד מדינת ישראל** [7.11.12]:

"שוד או גניבה מקשים ומחסר ישע, נתפס כמעשה שיש בו כיעור מוסרי גדול יותר מעבירה 'רגילה' של שוד או גניבה בהיותו הפרה של הציווי 'והדרת פני זקן' הנתפס כמעין חוק טבע בכל חברה אנושית. העבירה של שוד קשים היא מעשה נקלה בזוי במיוחד, גם בקוד העברייני, ולא בכדי היא נחשבת לעבירה הנמצאת בתחתית 'שרשרת המזון' של העבירות ושל העבריינים.

מי ימוד את האימה, הפחד, הבושת והצער של קשים - פעמים רבות קשים המתגורר בגפו - שנפל קרבן לעבירה של שוד וגניבה. אכן, לא כל קשים הוא חסר ישע, אבל אין כוחו של קשים כשל אדם צעיר, שיכול לעיתים להתגונן או לרדוף אחר הגנב או השודד. נקל לשער את התחושה המתסכלת עד-מאוד של השפלה וחוסר אונים של קשים שנפל קרבן לעבירה כגון דא. ניסיון החיים מלמד כי איכות החיים של קשים אחרי מעשה שוד או גניבה אינה כתמול שלשום. אף יש שאורחות חייבם השתנו והתהפכו בעקבות אירוע טראומטי של גניבה או שוד, לאחר שלהוותם נוכחו לדעת כי ביתם כבר אינו מבצרם. תופעות של חוסר אמון בבני אדם, בידוד והסתגרות נפשית לצד התבצרות פיזית (סורגים ומנעולים), חשש, אבדן בטחון עצמי, נדודי שינה ועוד תופעות והשלכות המשפיעות על הקשים ועל בני משפחתו. מכאן מידת הסלידה של החברה ביחס לשוד וגניבה מקשים, ומכאן החומרה היתרה שבתי המשפט מייחסים לעבירה זו בהיבט של שיקולי גמול והלימה." (שם, פסקה 7).

17. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין, יש לציין לחומרה, ראשית, את העובדה שמדובר באירוע מתוכנן היטב. כפי שפורט בכתב האישום, על רקע היכרות קודמת, נאשם 1 ידע מה הוא מקור פרנסתו של המתלון והיכן הוא מתגורר, והוא שיזם את הרעיון לשדוד את המתלון בביתו.

במסגרת התכנון, דאגו שני הנאשמים והאחר להצטייד בסכין מתקפלת, באביזרים לצורך הסתרת זהותם (לרבות כפפות), בתיקים לצורך איסוף השלל וכן בסרט הדבקה, בו השתמשו במהלך האירוע בצורה אכזרית ומשפילה לצורך "ניטרול" המתלון.

עד לכניסתו של המתלון לביתו, היתה חלוקת תפקידים ברורה בין הנאשמים והאחר, כאשר הנאשמים והאחר עקבו אחרי המתלון עד לכניסה לבניין, ובהמשך עלו נאשם 2 והאחר אחריו וארבו לו, שניהם הדפו את המתלון לתוך ביתו, ונאשם 2 הוא שנעל את הדלת מבפנים. בהמשך, נאשם 1 נכנס לבית, כשפניו מוסתרים.

18. עיננו הרואות, אם כן, כי הנאשם 1 הוא שיזם את האירוע. ניתוח ההתנהלות של הנאשמים במהלך האירוע מעלה, שאמנם נאשם 2 היה פעיל מעט יותר מנאשם 1 במהלך השוד עצמו, ואולם, בסופו של יום, כל הפעולות משתלבות יחדיו ואין להתנהגות הפרטנית של כל אחד מהם כדי להביא להבחנה של ממש ביניהם בענישה, בעת שכל הפעולות בוצעו בצוותא ובמסגרת קשר.

19. בחלק הראשון של אירוע השוד, האחר הוא שכרך את ידו סביב צווארו של המתלון, הפילו ארצה בעוד כף ידו על פיו של המתלון, ונאשם 2 הדביק את סרט ההדבקה על פיו ועיניו של המתלון - שהיה,

כזכור, אדם בן 87 בעת האירוע. בעקבות התנגדותו של המתלון, הנאשם 2 שלף את הסכין, איים על המתלון שיהרוג אותו, ושב וליפף מספר פעמים את סרט ההדבקה סביב עינו של המתלון.

20. נאשם 1 נכנס לדירה בשלב זה, ניגש למתלון, והוא שגרר אותו על רצפת הבית כשנאשם 2 סייע לו.
21. בשלב שלאחר מכן, במשך כ- 25 דקות, הנאשמים עברו בין חדרי הבית ונטלו כסף ורכוש תוך זריעת הרס וכאוס בבית. האחר שמר על המתלון בשלב הזה, ולבסוף יצא מהבית עם חלק מהשלל.
22. לאחר שהאחר עזב את הבית, נאשם 2 המשיך בנקיטה באלימות כלפי המתלון, הסיר מגופו תכשיטים, ושוב איים על המתלון באמצעות סכין, אותה הצמיד לצווארו. הנאשם 2 הניח מעיל על פניו של המתלון, כשבשלב זה הנאשם 1 אמר לנאשם 2 "בוא נהרוג אותו", מחשש שהמתלון זיהה אותו. המדובר לא באמירה סתם, שכן הנאשם 2 השיב, בתגובה, שעדיף לחנוק את המתלון, ובהמשך אכן בעט באיבר רגיש - בראשו של המתלון. הנאשם 2 כיסה את פניו של המתלון במעיל, כשנאשם 1 נטל את חגורת מכנסיו של המתלון, ובסיועו של הנאשם 2 כרך אותה בחוזקה מסביב לצווארו של המתלון, כשהשניים משכו בחוזקה בחגורה וגרמו למתלון למחנק. למזלו, בשלב זה הגיעו כוחות משטרה למקום.
23. תיאור זה מעלה, כי יש בסיס לטענה לפיה האירוע עלול היה להסתיים בתוצאה קטלנית אלמלא הגיעו כוחות משטרה למקום, בשלב שבו הנאשמים עסקו בחניקת המתלון בעוד מעיל על פניו וחגורה כרוכה בחוזקה סביב צווארו. בנוסף נראה, שאך בנס המסכת הסתיימה בפגיעות קלות יחסית, שכן המתלון קיבל טיפול רפואי ושחרר לביתו באותו היום.
- עם זאת, עסקינן בקורבן עבירה שהיה כבן 87, אשר נאלץ לספוג מסכת אלימות מתמשכת בביתו-מבצרו, ואין מחלוקת שמעשי הנאשמים הותירו פצעים וצלקות בנפשו של המתלון, אשר תיאר סימפטומים של אדם המצוי בפוסט-טראומה.
- בהערת אגב ייאמר, כי נמסר לי על-ידי ב"כ הצדדים בדיון, שבני משפחתו של הקורבן נאלצו לצפות במתרחש באמצעות מצלמות האבטחה שהותקנו בביתו של המתלון, כשהם אלו שהזעיקו את כוחות המשטרה למקום.
24. בהקשר של מצב המתלון יוזכר, כי הנאשמים הורשעו, לצד עבירת השוד, גם בעבירה של **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, בכך שניסו לפגוע במתלון באמצעות המעיל והחגורה. סעיף 329 לחוק העונשין, שבו עסקינן, כולל קשת רחבה של מעשים, החל מנסיון וכלה בעבירות מושלמות, כשכל המעשים עולים כדי חבלה בכוונה מחמירה - בלא שהמחוקק התווה מדרג ענישתי ביניהם. להבדיל מעבירת נסיון רגילה, סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, בו הורשעו הנאשמים, קובע כי עצם הנסיון לפגוע באדם באמצעים המנויים בסעיף מהווה עבירה מושלמת ללא צורך בתוצאת

פגיעה או בנזק. משכך הם פני הדברים, העובדה שהמעשה האסור הוא עצם הנסיון, אינה כשלעצמה שיקול מחייב לקולה (ראו לעניין זה: ע"פ 7528/13 **אלאטרש נגד מדינת ישראל** [26.5.14], פסקה 5; ע"פ 780/16 **שושה נגד מדינת ישראל** [20.2.17], פסקה 12).

25. קיימת פסיקה ענפה של בית-המשפט העליון, המדגישה את חשיבות הגמול וההרתעה ביחס לעבריינים הפושעים נגד קשישים. התרומה של בתי-המשפט להגנה על קשישים באה לידי ביטוי בהטלת עונשים מחמירים ומתוך רצון להבטיח, כי גם בערוב ימיהם לא יהפכו מי שאינם עוד בשיא כוחם הפקר למעשי בריונות ולא תיפגע איכות חייהם (ראו, למשל, פסקה 20 לפסק-דין של כבוד השופט דנציגר בע"פ 1044/13 **ענאן זידאן נ' מדינת ישראל**, [29.10.13]).

וכך נקבע באשר למגמת הענישה בתופעה המכוערת של פגיעה בחסרי ישע, כגון קשישים, באמצעות שוד:

"המגמה בה נקט בית-משפט זה היא מגמה מחמירה ביחס לעבירות מסוג זה, המבכרת את ההגנה על החיים והגוף של קבוצות אלה על פני נסיבות אישיות ומקלות של נאשמים... מגמה זו נכונה וראויה היא. בידינו חרב הענישה, אותה יש להניף במקרים המתאימים. קבוצות אלה של קורבנות אינן זוכות לתהודה ציבורית או לקול במרחב הציבורי באופן תדיר, ומגמת ענישה אחרת, עשויה לפגוע בתחושות הבטחון שלהם, ולעורר עבריינים פוטנציאליים להמשיך ולנצל קורבנות 'קלים' מסוג זה." (ראו בפסקה 18 לפסק-דין של כבוד השופט ג'ובראן בע"פ 5931/11 **עבדולייב נגד מדינת ישראל** [22.10.13] - להלן: "ע"פ עבדולייב").

במקרה בו פרצו מספר שודדים לביתם של זוג קשישים, תקפו ושדדו את הקשיש, נאמר:

"גם אם נקבל את הטענה, כי רמת האלימות שהופעלה לא היתה ברף הגבוה, עדיין מדובר באכזריות לשמה, המופעלת כלפי קשישים חלשים וחסרי ישע, כאשר כלפי המתלונן עצמו נעשה שימוש באלימות, דבר שהצריך פינויו באמבולנס לבית החולים. אך, כאמור, האלימות הפיזית אינה העיקר, אלא שיש ליתן משקל רב לעצם החדירה אל רשות הזולת לשם ביצוע שוד, כאשר מדובר בחבורה של ארבעה, המטילה אימה ופחד על דיירי הבית. אין ספק כי אירוע קשה זה הותיר צלקות עמוקות בנפשם, בשל הטראומה הקשה והחרדה הרבה שליוותה אותם. בנסיבות אלה, יש לשים את הדגש על שיקולי הגמול וההרתעה, ולדחות מפניהם את נסיבותיהם האישיות של המערערים..." (ראו בע"פ 4921/11 **דלאשה נגד מדינת ישראל** [9.7.12], פסקה 22).

כן ראו קביעת בית-המשפט העליון באשר לכיעור המוסרי שבמעשי שוד ואלימות כלפי קשישים:

"עצם הנכונות לפגוע דווקא בקשישים לשם ביצוע עבירות רכוש יש בה עדות לתפישתם המוסרית של מבצעייהם, לערלות הלב ולנכונות לפגוע בחלש וחסר האונים, בניגוד לכל רגש של כבוד ולקודים בסיסיים בחברה האנושית. בהיבט זה, רף הענישה שייקבע הוא מבחנה של חברה

נאורה וצודקת. יחסה של החברה לחלש, לזה הנזקק להגנה, הוא בבחינת נייר הלקמוס שלה לאופיה ולחוסנה המוסרי. ענישה הולמת נושאת בחובה מסר בדבר זכותם של קשישים, ככל אדם, להלך בביטחון." (מתוך: ע"פ 7961/07 מדינת ישראל נגד שכטר [19.3.08], פסקה 9).

26. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתחשב במדיניות ענישה זו ובנסיבות ביצוע העבירות, כאשר כאמור על המתחם לעמוד בהלימה למעשי הנאשמים במכלול אשר בוצעו בצוותא ובמסגרת קשר. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם את מסכת העבירות המפורטת בכתב-האישום, עיינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ואציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ 5611/14 אבו עוואד נגד מדינת ישראל [8.5.16] (הוגש על-ידי ההגנה) עניינו באירוע דומה בנסיבותיו, אם כי המערער לא הורשע בביצוע עבירת אלימות לפי סעיף 329 לחוק העונשין, אלא הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של קשירת קשר לפשע, שוד בנסיבות מחמירות וכניסה לישראל. המערער הכיר את המתלונן, כבן 72, על רקע עבודתו של המערער בעבודות גינון בביתו של המתלונן, וקשר קשר עם אחר לשדוד את המתלונן. השניים הגיעו לביתו של המתלונן, ביקשו לשתות מים, וכשחזר המתלונן לפתח הבית ובידו בקבוק מים, דחף המערער את המתלונן לתוך הבית, ונכנס עם האחר פנימה בעודו אווז את המתלונן בידו. לאחר שסגרו את הדלת, המערער והאחר הפילו את המתלונן, קשרו את רגליו באמצעות רצועות בד, והפכו אותו על גבו. המערער אחז את המתלונן בצווארו וחנק אותו בכוח, האחר קשר אותו בידיו באמצעות רצועות בד, והשניים תחבו לפיו של המתלונן חתיכת בד, במטרה למנוע ממנו לצעוק ולהזעיק עזרה. המערער המשיך לאחוז בחוזקה בצווארו של המתלונן, בזמן שהאחר ניגש לחדר שבו היו מצויים מפתחות הרכב לדברי המתלונן. לאחר מכן, גררו המערער והאחר את המתלונן אל סלון הבית והניחו מעל לראשו כיסא. במהלך השוד, לקחו המערער והאחר את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן, 600 ש"ח במזומן מארנקו, וכן את מפתחות רכבו, הותירו את המתלונן כפות על הרצפה, ויצאו מהבית. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלונן נפיחות בשפתו, ושריטות בראש ובצווארו.

בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 6 - 10 שנות מאסר בפועל לגבי עבירת השוד, כאשר התביעה עתרה למתחם שנע בין 6 - 8 שנות מאסר בפועל. על המערער, יליד 1990, שלחובתו הרשעה קודמת בגין שתי כניסות שלא כדין לישראל, הוטל עונש מאסר בפועל בן 8 שנים.

בבית-המשפט העליון נקבע, כי אכן מתחם עונש ההולם נע בין 6 - 10 שנות מאסר בפועל, אך דעת הרוב קבעה שלא ראוי היה להחמיר בקביעת המתחם מעבר לעתירת התביעה, וכפועל יוצא הועמד עונשו של המערער על שבע שנות מאסר בפועל (כשדעת המיעוט סברה שאין מקום להתערב בגזר-הדין).

בע"פ 4229/09 מדינת ישראל נגד אסעד [14.1.10] (הוגש על-ידי ההגנה), נדון עניינו של משיב אשר הורשע בבית-המשפט המחוזי, על-פי הודאתו, בעבירת שוד בנסיבות מחמירות. המשיב קשר קשר עם אחרים להתפרץ לדירת אישה כבת שמונים, במטרה לגנוב את רכושה, ובהתאם הגיעו לדירה בשעות הלילה, מצוידים בסכין ובנייר דבק עבה. כשהמתלוננת פתחה להם את הדלת, דחפו אותה, קשרו את ידיה ורגליה, וכן חסמו את פיה עם הנייר דבק. לאחר שעה ארוכה הסתלקו הפורצים, בעוד הם הותירו את המתלוננת קשורה ונטלו עמם 300 ₪, כון מחשב וטלפון סלולארי. בית-המשפט המחוזי גזר על עמוד 11

המשיב, אדם צעיר בעל עבר פלילי, אשר ביצע את השוד בעת שעמדו כנגדו שני מאסרים על תנאי, 42 חודשי מאסר, שני המאסרים על תנאי הופעלו - מחציתם במצטבר, וכן הוטל פיצוי בסך 10,000 ₪.

בית המשפט העליון קיבל את הערעור תוך שצוין, כי המתלוננת חוותה חוויה קשה שאין ספק כי תהיה לה השפעה על המשך חייה. העונש הוחמר ל - 5 שנות מאסר בפועל, המאסרים על תנאי הופעלו בחופף ובמצטבר, כך שתקופת המאסר בפועל הכוללת הועמדה על 6 שנים ומחצה, כשהוזכר כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם המשיב.

יוער, כי גם במקרה זה, לא הורשע המשיב בעבירת האלימות החמורה של נסיון לגרום לחבלה בכוונה מחמירה.

בע"פ 544/14 **מדינת ישראל נגד ראפת ומוחמד מחמוד** [29.1.15] נדון עניינם של שני מערערים, כאשר **מערער 1** הורשע בבית-המשפט המחוזי, על-פי הודאתו, בעבירות של שוד מזוין וכניסה לישראל שלא כחוק. **מערער 2** כפר תחילה במיוחס לו, אך במהלך שמיעת הראיות חזר בו מכפירתו והורשע בעבירות זהות ובנוסף, בעבירה של הדחה בחקירה (245(ב) לחוק העונשין).

המערערים קשרו עם אדם נוסף לבצע שוד בביתם של זוג קשישים. **מערער 2** שבר את התריס בחלון הבית ואיפשר לאחרים להיכנס, הפיל את הקשיש לקרקע ואיים עליו באמצעות סכין. במהלך מאבק עם הקשיש, הכו אותו המערער 2 והאחר בפניו ובגופו במוט ברזל. כתוצאה מהמכות נגרמו לקשיש שטפי דם ונפיחות בפניו, שריטות במצח ובאף, חבלת ראש ושטפי דם רבים בידיו, והוא פונה באמבולנס לבית החולים. **מערער 1** הפיל את הקשישה ארצה, סגר את פיה ואיים עליה באמצעות סכין לבל תדבר. לאחר מכן, תלש מהקשישה את העגילים שענדה, 2 שרשראות וטבעת.

בעניינו של מערער 1, מדובר באירוע אחד מתוך אירועים נוספים בהם הורשע, כשלגבי אירוע השוד נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 4 - 7 שנות מאסר. על המערער 1, צעיר תושב האזור, נעדר עבר פלילי, שהודה עוד בשלב החקירה המיוחס לו והפליל את המערער 2, הושת עונש המצוי ברף התחתון של המתחם, ובצירוף שני האישומים הנוספים (שעניינם בהתפרצות לבית שתי אחיות ולאחר מכן סיוע לשוד של אותן אחיות) נגזר עליו עונש של 78 חודשי מאסר בפועל.

בעניינו של מערער 2, עמד בית-המשפט המחוזי על חלקו המרכזי בשוד, ונקבע שמתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-10 שנות מאסר בפועל. על המשיב, נשוי ואב לשני פעוטות, שלחובתו עבר פלילי, התרשמות שלילית של שירות המבחן, והעובדה שהודה לאחר שקורבנות העבירה נאלצו להעיד, הוטל עונש מאסר בפועל בן 7 שנים ומחצה.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת עונשו של **המערער 1**, והחמיר את עונשו ל- 7.5 שנות מאסר בפועל, והערעורים שהוגשו מטעם שני הצדדים בעניינו של **מערער 2** נדחו.

בע"פ 8788/08 **זיאד נגד מדינת ישראל** [7.4.11] נדון עניינו של מערער אשר הורשע יחד עם אחר, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, שוד בחבורה ושהייה בלתי חוקית בישראל. השניים קשרו קשר להתפרץ לדירה ולגנוב ממנה רכוש, פרצו לדירה דרך אחד החלונות והעירו את הדיירת, כבת 79,

שהתגוררה בדירה בגפה. המערער וחברו כבלו את האשה, קשרו סמרטוט סביב עיניה, דחפו סמרטוט לפיה, הצמידו סכין לגרונה, ומשהחלה לצעוק הכו אותה וגרמו לה לשבר באף ולנפוחות ודימומים בפניה. השניים לקחו מהדירה פנקסי שיקים, ארנק ו-500 ₪, מדליות רוסיות ממלחמת העולם השנייה, מטבעות ושרשרת. בית-המשפט המחוזי השית על כל אחד מהם מאסר בפועל בן 9 שנים.

בית-המשפט העליון דחה את הערעור לעניין ההרשעה וכן לעניין חומרת העונש כשנקבע, כי אמנם העונש חמור וקשה, אך כך גם מעשיו של המערער, כאשר במקרים מעין אלה בית-המשפט מחויב ליתן משקל יתר לעקרונות הגמול וההרתעה על פני שיקולי ענישה אחרים.

בע"פ 2257/13 **חייפץ נגד מדינת ישראל** [24.4.14], שנסבותיו פחות חמורות באופן משמעותי, נדון עניינו של מערער, אשר הורשע על-פי הודאתו בביצוע עבירה של שוד לפני סעיף 402(ב) לחוק העונשין כלפי קשישה ילידת 1927, אשר חזרה לדירתה מקופת חולים. משביקשה הקשישה לסגור את דלת ביתה, דחף המערער את הדלת, נכנס לדירה ותקף את הקשישה. היא נפלה ארצה והמערער משך מצווארה שתי שרשראות זהב ונמלט. עברו הפלילי של המערער היה משמעותי יותר מאלו של הנאשמים שבפניו, והוא כלל 5 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, איומים ורכוש, כשדווח כי החל לעבור הליך טיפולי בין כותלי הכלא. על המערער הוטל עונש מאסר בפועל בן 5 שנים ומאסרים על תנאי. בית-המשפט העליון דחה את הערעור וציין, כי אין בתהליך הטיפול שעובר המערער בכלא כדי להביא לקיצור עונשו.

ע"פ 7600/11 **דיאב נגד מדינת ישראל** [8.7.13] - עניינו במערער שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, החזקת נשק ושהיה בלתי חוקית בישראל.

המערער ואדם נוסף טיפסו על הקיר החיצוני של בית, נכנסו למרפסת ולמפלס התחתון, שם שהה בעל הבית, אדם כבן 73. המערער הכה את המתלונן באגרופים בפניו, שלף סכין ואיים על המתלונן באמצעותה, תוך דרישה שיגלה להם היכן הכסף. השניים דחפו את המתלונן אל חדרי הבית, המערער המשיך להכות את המתלונן, וכשהשודדים גילו בבית כספת דרשו מהמתלונן לפתוח אותה, אך הוא טען כי היא ריקה. המערער והאחר השכיבו את המתלונן על גבו והחלו לבעוט בראשו וביתר חלקי גופו. בהמשך, פנה האחר אל המערער ואמר לו בעברית שיהרגו את המתלונן, המערער בתגובה הצמיד את הסכין שהייתה בידו בחוזקה לצווארו של המתלונן, וזה גילה להם היכן הסתיר את המפתח. לאחר מכן קשרו השניים את ידיו של המתלונן בחבל וכיסו את פניו באמצעות חולצתו. השניים נטלו מהכספת שני אקדחים, והמשיכו להכות את המתלונן ללא הרף, גררו אותו בין חדרי הבית, המערער הטיח את ראשו של המתלונן בקיר ואף חתך את עורו באמצעות הסכין.

בעקבות צלצול בדלת, המערער והאחר אספו את שללם ונמלטו. למתלונן נגרמו שטפי דם מרובים בכל חלקי פניו, בגב ובאגן, חתך עמוק באזור הגבה מעל עינו ושריטות מרובות, וכן לשבר בצלע ובחוליות עמוד השדרה. המערער נמלט מהמקום ונעצר כעבור כ-3 שנים, באקראי.

בית-המשפט המחוזי גזר על המערער, כבן 26, בעל עבר פלילי מכביד, לרבות בעבירות רכוש, עונש של 9 שנות מאסר בפועל, הפעיל מאסר על תנאי בן 30 ימים במצטבר ופסק פיצוי למתלונן על סך 25000 ₪.

ערעור על חומרת העונש נדחה, כשבית-המשפט העליון ציין לחומרה את העובדה שהאירוע נמשך כ-30 דקות,

טבעת הנישואין הוסרה מידו של המתלונן, ורק תושייתו של המתלונן גרמה להפסקת המעשים.

27. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 6 - 10 שנות מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים לרבות פיצוי משמעותי.

28. בעניינם של הנאשמים לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור). על כן, עונשם ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40'א' לחוק העונשין.

29. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, יצוין, כי שני הנאשמים הודו במיוחס להם, הביעו חרטה ותחושות בושה בבית-המשפט. לשני הנאשמים נסיבות חיים לא פשוטות, אשר הביאו אותם להגיע לישראל ולעבוד על-מנת לפרנס את משפחותיהם שנותרו בארץ המוצא. לנאשם 1 בן צעיר חולה בסרטן, לנאשם 2 בת בתחילת גיל ההתבגרות אשר סובלת מנכות רב-תחומית. בנוסף, יש ליתן משקל מסוים לעובדה, שמאסרו של נתין זר הוא קשה יותר משל אזרח ישראלי, אם כי מאידך ניתן לומר, שהנאשמים ניצלו את שהותם בארץ כדי לפגוע באזרח תמים ומבוגר.

לחובת שני הנאשמים רישום פלילי, כשהרישום הפלילי בעניינו של הנאשם 1 הוא מכביד ורלבנטי יותר.

30. נוכח הצורך בהרתעת הרבים והמסר הברור העולה מפסיקת בית-המשפט העליון ולפיו, בסוג העבירה בה עסקינן, נסיבותיו האישיות של הנאשם נסוגות אל מול אינטרסים כבדי משקל הכוללים את הפגיעה בקורבנות החלשים (ראו, למשל, בפסקה 17 בע"פ 6202/10 מדינת ישראל נגד ישראילוב [15.3.11]), תוך שאני משקללת את נסיבות ביצוע העבירות אל מול נתונייהם האישיים של הנאשמים, ולוקחת בחשבון את חלקו הפעיל מעט יותר של הנאשם 2 אך את עברו הפלילי המשמעותי יותר של הנאשם 1 אני קובעת, כי העונש שיושת על כל אחד מהנאשמים יהיה זהה ויעמוד מעט מעל לרף התחתון שנקבע.

31. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים את העונשים כדלקמן:

7 שנות מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו - 30.7.17.

חרף הצהרת הנאשמים כי רצונם להיות מגורשים לארץ מוצאם בסוף תקופת המאסר, אני מטילה על כל אחד מהם 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום השחרור עבירות אלימות מסוג פשע ו/או עבירות

רכוש מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום השחרור עבירות אלימות מסוג עוון.

מטילה על כל אחד מהנאשמים לשלם פיצוי על סך 15,000 ₪ למתלון עד ליום 1.8.19. העתק מגזר-הדין ניתן למתלון הנוכח באולם, ועל ב"כ המאשימה למסור פרטיו למזכירות בית-המשפט עוד היום.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח שבט תשע"ט, 24 ינואר 2019, במעמד הנאשמים וב"כ הצדדים.